

SAVETI ZA USTA ili kako razjasniti

Nekoliko kolega i ja dobili smo jednu strašnu tezgju — lak, zabavan, neobavezan i odlično plaćen posao koji donosi slavu. Možda će nas čak i u novinama pomenuti, ko zna.

- Ko je vas izabrao?
- Otkud vi tamo?
- Kako ste se uvalili?
- Ko vas dovede?
- Ko li vam je samo to namestio? — pitali su.

Rekoh sve što sam znao: ponudio sam radove, primljeni su i na osnovu istih ponuđena mi je tezgja koju sam prihvatio. Imam utisak da su i moje kolege učinile isto.

- Ma idi, molim te!
- Nismo mi naivni!
- Za šta ti nas smatraš?!
- Nemoj me praviti ludim!
- Slušaj, ne vređaj!

Znači, niko mi ne veruje. Istina je potpuno neubedljiva, a pitanja i dalje pijušte.

Onda sam počeo da odgovaram ovako:

Kolega broj jedan pođvodio je, i to dobrovoljno, svoju rođenu ženu dok mu je još bila devojka, znači mlada i lepa, mada i tada ćopava, starijoj sestri šefovoj koja ju je, osim za heklanje i pravljenje čuvene Vasine torte, koristila za sve ostale lakše kućne poslove, pa je i fizički iskoristila, na perverznan način, što se da videti u golim okom, čim joj čovek bolje razgleda one podočnjake, otegli se do brade a u očima joj svetli nešto zmijsko i ispijeno.

Kolega broj dva imao je oca sa kojim se njegova majka razvela još dok je bio u pelenama i nikada više nije mu dozvolila da vidi dete, ali takvog neopojanog kantarosa da je na preferansu više puta gubio desetomilionske sume, i to u devizama, a u korist tasia šefa pogona ovog preduzeća koje nam daje tezgju a koji je onda njegovu tako iznenada bogatu ćerku uzeo za ženu, kao sančim zaljubio se, pošto je prethodno uređio da njen dotadašnji momak, za koga su svi očekivali da će se venčati, pogine u saobraćajnoj nesreći čiji su uzroci i do danas ostali nerazsvetljeni, mada je, kažu, bio pijan ko majka, pošto je to jedna poznata alkoholičarska porodica u kojoj je učestvovao i naš šef, pošto na dan nesreće uopšte nije bio u gradu, kao kobajagi išao je na vikend, mada je bila subota.

Posle su te pare dali u švajcarsku banku, na šifru koju su odmah izgubili, pojelo je dete pa tako sada opet ništa nemaju što dokazuje da je oteto prokletu. To dete se posle razbolelo od leukemije i sva kosa mu je opala s glave u roku od jednog sata.

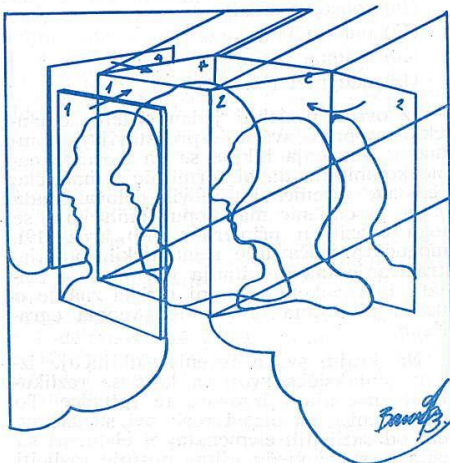
Brat trećeg kolege radio je svojevremeno u kovnici novca u Topčideru i to na spaljivanju dotrajalih novčanica. U to vreme isti kolega je vidan često kako se muva sa velikim koferima u rukama i to baš oko železničke stanice, mada se dobro zna da je tada na stanici u svojstvu višeg obračunskog manipulantata radio honorarno izvesni Petrović čija je ćerka docnije poklonila jednu žensku mačku i to persijsku i pedigriranu, sve na nemačkom, diploma ko vrata, što znači da se može umovčiti i te kako, naročito ako se redovno maci, najboljoj drugarici direktorove najmlađe ćerke pa svi i dan-danas pitaju zašto, a sad se eto razjasnilo.

Četvrti kolega ubio je zeca u lovu na liscice, koji je priređen u čast nekog gosta iz Tanzanije na proputovanju kroz naš kraj i priredio zeca za ručak čim je dovoljno odležao u pacu. Taj ručak spremila je svastika pošto mu je žena bila u bolnici, nešto ginekološki, a svi znaju omo što se u narodu i to s pravom kaže za svast i za slast.

Već posle šest nedelja jedan od gostiju na tom ručku naprasno je preminuo, u snu,

mirjana stefanović

SAVETI ZA PRIRUČNU UPOTREBU 9

kobajagi od srca mada se uopšte ne zna da je od srca bolovao. Lekar koji je konstatovao smrt nekako smušeno i na brzinu i pod veoma sumnjivim okolnostima (stalno se grebalo o cigarete prisutnih ucveljenih rođaka i prijatelja žaleći se da je svoje zaboravio da ponese i da se boji od leševa pošto mogu da ožive, naročito kad su već u grobu, ne dozvoljavaju da budu živi sahranjeni, a ruke su mu drhtale kao da je na jovanjskom mrazu, mada je doduše u sobi bilo hladno s obzirom da su ugasili peć zbog mrtvaca još je povremeno škljocao zubima pa su svi mislili da mu cigarete služe da ne pregrize jezik). Docnije je taj lekar nekako s brda s dola i na brzinu premešten na novu dužnost i zna se da je poslao u banju šefovu ženu — opet nešto ginekološki — kad je ovaj na tome insistirao budući da mu je bio neophodan prazan stan za ljubavne sastanke sa ćerkom iz prvog braka moje druge nevenčane žene koja je još uvek maletnica a već igra u baletu.

Peti kolega je, vozeći mortus pijan kola koja je preplatio preko svake mere na pijaci automobila tako da su mu se posle svi smejalji kao sančim ne znajući da je njihov pravi vlasnik bio zet direktorove šurnjaje, pregazio četiri guske u selu Popovići u Su-

madiji i za dlaku je fatilo da izazove saobraćajni udes u kome bi ni krivo ni dužno poginulo jedno petogodišnje dete i to još devojčica.

Ja sam na grupnom putovanju na Karnarska ostrva, kakav bes u ovo vreme opšteg stezanja kajisa, kupio u duty — free shop-u (čuj ti mene, djuti fri šop!) jedan viski u kome se u stvari nalazilo sedamstotinapedeset grama hašiša razmućenog u jakom ruskom čaju i tu flašu u povratku predao sam kao mali poklon sekretarici šefa koji nam je dao tezgju koja sa njim održava intimne odnose i to u kancelariji, u radno vreme na pisaćem stolu a telefone koriste kao jastuke da im bar nešto bude tvrdo i već je tri puta pobacivala samo ne od muža pošto je on neplodan što se može videti i po tome da nijedno od njihovih pektora dece ne liči na njega, ama ič. Pa se čak i unučići potpuno razlikuju i svi čekaju da se stvar sasvim razjasni kad dođe pranuče koje je već na putu.

Sada, posle ovog mog iscrpnog objašnjenja, svi mi veruju, te vam savetujem da koristite ovo moje privatno ikustvo i da se u sličnim situacijama ponašate na gorenaveden, jedino adekvatan način.

SAVETI ZA KOLEGE ili kako obuzdati inflaciju

U periodu štednje i oskudice pojavilo se u nečem viška: pisaca imamo ko blata, ili kao što mi s kiselim izrazom na licu reče jedna rodaka: „Stagar vas je, ko kutih pasal!”

Javnost počinje da veruje kako svaka budala kojoj se prohte može da sedne i zdeli svoje literarno delo za koje dobije dotacije i potporu, pa ga izda u obliku knjige, pa se posle uklani u Udruženje književnika, pa posle od društva traži stan, a o-baška što joj (misli se budali) teče staž i što ima socijalno mada ništa ne radi osim što piše svoje knjige koje nikog ne interesuju i mogu se bar pet godina od dana izlaska iz štampe kupovati na rasprodajama na oktobarskom Sajmu knjiga, sve prašnjavije i ofucanije i po sve nižoj i nižoj ceni.

Ukoliko se kolege pisci složje, mislim da bismo putem samoupravnog dogovaranja mogli lako i efikasno stati na put ovoj nemuljoj pojavi koja već počinje da iz temelja drmsa ugled i status naše ionako ne baš precenjene profesije. Sve redakcije, izdavački saveti, sekretarijati i komisije za kulturu, štamparije, slugači, meteri, tehnički urednici, bibliotekari i ostali zainteresovani treba da se u obliku zvaničnog dokumenta dogovore kako odsada pa do daljeg neće štampati nijedno domaće ime koje se ne bude nalazilo na spisku živih jugoslovenskih pisaca sastavljenom na osnovu stanja utvrđenog na dan 1. og 1. t. g. u 00 časova. Prekršaj ovog dogovora kažnjavao bi se veoma strogo, najbolje doživotnim ostranjenjem iz profesije. Ko se, znači, dotle pojavio, neka piše, a ostali ne mogu, pa sve da im je majka Janja.

Ne vidim nikakve prepreke za postizanje ovakvog dogovora koji bi bio od životnog interesa za sve potpisnike, a u perspektivi i za društvo u celini.

S obzirom na neumitne biološke zakone, već kroz samo pedeset godina Jugoslavija bi raspolagala sa verovatno manje od stotinu živih pisaca, sve samih uglednih ljudi u zrelim godinama koji bi jedva stizali da popune sva mesta predviđena da na njima rade pisci. Svi bi oni, naravno, bili poznati, imali stanove i sabrana dela u više tomova, a o nezaposlenosti ne bi moglo biti ni govora. Naprotiv, produktivnost bi im bila iznad evropskog proseka.

Stotinak ili, možda, i ciglo tridesetak, pa eventualno, još i manje pisaca, zar to nisu optimalne cifre za zemlju kakva je naša?!